

Izdavač Oslobođenje, Sarajevo

Glavni i odgovorni urednik Faruk Borić

Zamjenica glavnog i odgovornog urednika Duška Jurišić

Redakcijski kolegij Dženana Karup-Druško
Dragan Stanojlović
Amer Tikveša

Novinari Nisvet Džanko
Gordana Katana
Jasmin Ligata
Alen Mujkanović
Tamara Nikčević
Almir Šećkanović
Faruk Šehić

Lektor Emil Prutina

Fotografija Dženat Dreković

Karikatura Mirza Ibrahimpašić

DTP Oslobođenje

Direktor Nedžad Šadić

Marketing 033/472-899
033/276-968
033/276-988

Fax: 033/472-901

E-mail: marketing@oslobodjenje.ba

Štampa Unioninvestplastika dd,
Semizovac bb

Rješenjem Ureda za informiranje Vlade RBiH list je upisan u evidenciju javnih glasila pod rednim brojem 245, dana 3.9.1992. Rukopisi, diskete i fotografije se ne vraćaju. List izlazi sedmično. Dani su dobitnik nagrade za najbolje novine u Bosni i Hercegovini 1993. od strane Saveza novinara BiH, nagrade Fonda "Otvoreno društvo BiH" 1995, međunarodne nagrade "Olof Palme" za 1998.

Adresa Džemala Bijedića 185, Sarajevo;
tel. 033/ 276-900.
e-mail dani@oslobodjenje.ba

SABOROVANJE

Frenetično i u nacionalističkom tonu, kao i uvijek kada treba zakuhati i skrenuti pažnju sa bitnog, *Dnevni avaz* je objavio, a razni portali prenijeli vijest, kako Boris Tadić saziva svesrpski sabor, a na njemu će – pazite sad! – učestvovati i Milorad Dodik lično, i to kao, pod navodnim *Avazovim* navodnicima – srpski lider.

Riječ je o tradiciji dugoj godinu-dvije, po kojoj aktualni predsjednik Srbije saziva političke predstavnike Srba iz regije, u svim onim državama nastalim raspadom SFRJ-a gdje Srbi postoje kao politički činilac. Što ne znači da u cijelom saborovanju nema spornih elemenata. Sabor je najavljen za petak, i ne zna se kakvu će poruku odaslati Tadić, ali s obzirom na važnost momenta vrijedi se unaprijed pozabaviti cijelim kontekstom, za šta nam treba i objektivniji pogled unatrag, ne do saborovanja cara Lazara pred Kosovski boj, nego tek nekoliko zima u prošlost.

U decembru 2010. godine Boris Tadić je, čini se, prvi put sazvaio dvadeset i kusur srpskih političara u maticu i odaslao izuzetno snažnu poruku. Pozvao je Srbe da budu lojalni građani u svim državama u kojima žive, dodavši da podržava suverenitet i integritet svih tih država. Tadić je, naravno, izbjegao spomenuti Kosovo – koje mu je na naplatsu došlo sa svojim barikadama kod Jarinja i Brnjaka – i koje će ga, potpuno je izgledno, koštati nadolazećih izbora. Toma Grobar Nikolić, u to nema nikakve sumnje, nastavit će Tadićevu vaspostavljenu tradiciju svesrpskog prednovogodišnjeg političkog okupljanja, i za nekoliko godina će izgledati da saborovanje postoji od 13. vijeka.

Najveći problem sa Tadićem i njegovim sudruzima, a nama je najbliži Dodik, jeste u njegovoj hroničnoj nedosljednosti. Nije riječ samo o poruci Srbima da budu dobri građani zemalja u kojima žive, ali krenimo od toga. Dok je, recimo, Ivo Josipović, druga polovica dueta regionalnih lidera, još u ljeto ove godine oblikovao Tadićevu poruku i poziv hrvatskim Srbima da budu "politički Hrvati", ostale državnice – BiH i Crna Gora (o Kosovu da ne govorimo) doživjele su da postanu objekti politike Tadićevog kabineta, uobličene u strategiju i zakon koji su u BiH i Crnoj Gori dočekani na nož. Izgledno je da je politički analitičar Vijeća za demokratizaciju politika Kurt Bassuener bio upravu kada je kazao da je osnovni problem sa većinom evropskih država što nemaju svoju politiku spram Srbije, nego spram Borisa Tadića lično. A kada politiku vežete za konkretnu osobu, onda na koncu dobijete ono što je u Beogradu dobila Angela Merkel.

Tadić je dva puta došao u Srebrenicu i poklonio se žrtvama. U Skupštini Srbije je, uz snažan angažman Turske, izglasana Deklaracija koja osuđuje zločin u Srebrenici, bez karakteriziranja zločina kao genocida. Žrtve i eksperti su rekli svoj stav o tome, no iluzorno je reći da je Tadić to činio zbog žrtava i svjesnosti zločina. On je to, poput većine modernih političara, radio zbog sebe. I Ratko Mladić i Goran Hadžić su uhapšeni kad se više nije imalo kud. Kosovo je tanka crvena linija koju sebi ne može dozvoliti, iako mu je politička karijera, sudeći po otvorenim vratima za "konzervativca evropske provenijencije" Nikolića u Bruxellesu i drugim glavnim evropskim gradovima, na zalasku.

S tim u vezi, saborovanje, uz sav prevashodno estradni karakter nosi i poruku, koja može biti u ravni baščaršij-

Piše:
**Faruk
Borić**

U decembru 2010. godine Boris Tadić je, čini se, prvi put sazvaio dvadeset i kusur srpskih političara u maticu i odaslao izuzetno snažnu poruku. Pozvao je Srbe da budu lojalni građani u svim državama u kojima žive, dodavši da podržava suverenitet i integritet svih tih država. Šta će reći na koncu 2011?

ske kafe sa Dinom Dervišhalidovićem ili đuskanja na koncertu sve tri noći u Areni, ali predstavlja i suštinu ili korijen Tadićevog problema. Nakon što je pozvao Srbe da budu dobri građani, među ostalim i BiH, konkretni potezi su bili u drugom smjeru. Recimo, nakon što je Merkel poručila kako Kosovo mora priznati jučer, Jeremić se zaputio u Banju Luku da se uslika sa Dodikom i zauzme stav da je Kosovo srpsko, a ako nije, Republika Srpska definitivno jeste. Dodiku, koji je toliko puta negirao genocid u Srebrenici gdje se Tadić dostojanstveno dva puta ukazao, nikad nije javno rekao da je to gadna politička nekrofilna rabota, ali mu se tri puta pojavio tokom predizborne kampanje da sudjeluje u otvaranju Potemkinovih sela. Sad, kada je Cerić pozvao "islamske zemlje" da otkazu gostoprimstvo Dodiku i svima koji ga podržavaju, Tadić odgovara u stilu dorćolskog mahalca: *Ma, ne mogu da verujem da je Cerić to rekao. Ma, 'ajde!*

Je li Tadić mogao bolje? Odgovor je čista špekulacija. Hoće li Nikolić biti bolji? Što bi rekli loši novinari: ostaje da se vidi. No, sigurno je da će prijateljstvo sa Dodikom preuzeti od Tadića i vrlo će se brzo zaboraviti sva ona međusobna prepucavanja, optužbe za kriminal i kokošarenje. Nastavit će se politika *srbizacije* i državotvorenja entiteta Republike Srpske, ovaj put, u Nikolićevoj verziji, bez Tadićeve deklarativne podrške "teritorijalnom integritetu Bosne i Hercegovine i svemu što dogovore predstavnici tri konstitutivna naroda". Bez onih građana, pa i srpske nacionalnosti, koje je pozvao da budu odani državama u kojima žive.

Ono što u saborovanju može biti dodatno problematično jeste provociranje saborskih inačica kod Bošnjaka i Hrvata. Kod prvih se to već desilo osnivanjem BANU-a, Zukorlićevim političarenjem, snaženjem politike u Sandžaku koja se želi uspostaviti kao protuteža RS-u, itd. Kod Hrvata u BiH dobila je svoju verziju, mada ne direktno vezana za Tadićev Sabor, u oživljenom HNS-u Čovića i Ljubića.

Između dobrih građana država koje streme Evropskoj uniji i plemenskih okupljanja (pod jednu šljivu?) izbora nema. A pogotovo nema politike koja to dvoje može ujediniti. ■